

De reden dat wij u schrijven is als volgt: het is ons ter ore gekomen dat staatssecretaris Dijkhoff plannen heeft een wetsvoorstel in te dienen in de Tweede Kamer tot wijziging van de Wet Wapens en Munitie. Dit voorstel stamt uit 16 december 2014, toen de toenmalige minister van Veiligheid en Justitie, de heer Opstelten, de Tweede Kamer toezegde onderzoek te doen naar luchtdrukwapens. Dit onderzoek is later in opdracht van de toenmalige staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, de heer Dijkhoff, door het Nederlands Forensisch Instituut en de Werkgroep Advies Wet wapens en munitie voortgezet. Op basis van dit onderzoek is staatssecretaris Dijkhoff tot het voorstel gekomen om luchtdrukwapens met een mondingenergie van boven de 80 Joule te scharen onder categorie III van artikel twee van de Wet Wapens en Munitie. Dit betekent effectief dat luchtdrukwapens met een mondingenergie van meer dan 80 joule gelijk zullen worden behandeld aan vuurwapens. De staatssecretaris heeft vervolgens dit voorstel op 13 april 2016 per brief¹ doen toekomen aan de Voorzitter van de Tweede Kamer. Wij nemen aan dat dit voorstel hedendaags onder de verantwoordelijkheid van Minister van Veiligheid en Justitie Ferdinand Grapperhaus of Staatssecretaris Mark Harbers valt.

Wij, verenigd in ons online forum² dat gelieerd is aan de Stichting Vrije Recreatieve Luchtbuksen, kunnen ons niet vinden in dit voorstel. In gezamenlijk overleg hebben wij besloten deze brief op te stellen. Het resultaat leest u hier. Wij hebben als eerste een korte samenvatting van onze punten gemaakt, met daaronder een verdere uitweiding en onderbouwing van deze punten. Op deze manier kunt u de brief relatief snel lezen en alleen de onderbouwing lezen bij de punten waar u verdere onderbouwing wenst. De eerste paragraaf maakt geen direct punt, maar is slechts bedoeld om perspectief te bieden zodat u de genoemde waarden kunt plaatsen.

Samenvatting van deze brief

- Er gebeuren zeer weinig incidenten met luchtdrukwapens, waarvan een klein deel ernstig, zie punt 2.
- Er zijn andere gebieden, de zogenaamde laaghangende vruchten, waar veel meer winst te behalen valt met betrekking tot het voorkomen van criminaliteit en slachtoffers, zie punt 2.
- Het onderzoek van het NFI levert weinig harde conclusies of bewijzen op en is niet geheel naar de realiteit uitgevoerd, zie punt 3.
- Het is al strafbaar gesteld om op mensen te schieten met luchtdrukwapens, wat uiteraard een voorwaarde is voordat er überhaupt een incident kan gebeuren. Eventuele incidenten worden dus eigenlijk nog voordat ze gebeuren afgevangen door bestaande wetgeving, zie punt 3.
- Een zwaar luchtdrukwapen is door zijn fysieke, financiële en natuurkundige beperkingen zeer slecht bruikbaar als wapen, laat staan als 'gelegenheidswapen,' zie punt 3.
- Er is geen protocol opgesteld om de mondingenergie van luchtdrukwapens te meten, wat kan leiden tot willekeur en rechtsonzekerheid, zie punt 4.
- Het handhaven van deze nieuwe regels gaat zo goed als onmogelijk zijn, waar we in de jaren '90 een voorbeeld van hebben kunnen zien, zie punt 4.
- De Werkgroep Advies Wet wapens en munitie adviseert om de situatie te laten zoals hij heden is, zie punt 6.
- Er is geen enkel bewezen verband tussen het naar categorie III verplaatsen van luchtdrukwapens met een mondingenergie van boven de 80 joule en het verminderen van incidenten met luchtdrukwapens, zie punt 7.
- De nieuwe regeling zal zeer waarschijnlijk mensen aansporen om vuurwapens aan te schaffen, zie punt 7.
- De heer Dijkhoff onderbouwt zijn schatting dat 'enkele tientallen schutters' te maken zullen krijgen met de nieuwe regeling niet en spreekt deze bewering in zijn brief zelfs impliciet tegen, zie punt 7.

Analyse en repliek

¹<https://www.google.nl/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0ahUKEwjXmfvh07zXAhUECcAKHeQfBmUQFggqMAA&url=https%3A%2F%2Fwww.rijksoverheid.nl%2Fbinaries%2Frijksoverheid%2Fdocumenten%2Fkamerstukken%2F2016%2F04%2F13%2Ftk-onderzoek-naar-luchtdrukwapens%2Ftk-onderzoek-naar-luchtdrukwapens.pdf&usg=AOvVaw0EDJ2-7LrNOL25jHbNpp1->

² <http://www.buksforum.nl/xbuks/index.php>

1. Kinetische energie, een referentiekader

De heer Dijkhoff geeft in zijn brief aan dat er met luchtdrukwapens bijvoorbeeld geschoten wordt op afgesloten privéterreinen en in verenigingsverband. Ook geeft hij correct aan, dat er geen nationale registratie bestaat voor luchtdrukwapens, met als gevolg dat er geen nauwkeurige schatting te maken valt van het aantal luchtdrukwapens dat er in Nederland in de omloop is. Wel geeft de heer Dijkhoff aan dat, van de ruw geschatte enkele honderdduizenden luchtdrukwapens in Nederland, het overgrote deel een lage mondingenergie heeft. Dit strookt met onze ervaring. 'Lage mondingenergie' wordt in de brief van de heer Dijkhoff niet verder gedefinieerd, maar wij denken dat een aanname van 7,5 joule aannemelijk is gezien het feit dat een groot deel van de luchtbusen in Nederland, zeker de oudere modellen, een mondingenergie van 7,5 joule hebben.

Om perspectief te bieden op deze cijfers: om 1Kg één meter omhoog te tillen is een hoeveelheid energie van 10 joule nodig. Met andere woorden: elke keer dat u uw smartphone uit uw broekzak haalt, gebruikt u ruwweg 1 joule. Om te zeggen dat dit veel energie is zou dus overdreven zijn.

Wat vuurwapens betreft: de zwakste vuurwapens, de zogenaamde randvuurkalibers als kaliber .22/ 5,5mm, beginnen wat mondingenergie betreft bij ruwweg 60 joule, alhoewel de meer gangbare randvuurkalibers al snel rond de 120 joule aan mondingenergie zitten. Als we het hebben over de uit velerlei films bekende 'shotguns' spreken we al snel over mondingenergieën van 6000 joule, honderd keer zoveel.

2. Incidenten met luchtdrukwapens

Ook geeft de heer Dijkhoff in zijn brief aan dat het aantal incidenten met luchtdrukwapens, zowel afgezet tegen de ruw geschatte hoeveelheid luchtdrukwapens die er in de omloop zijn in Nederland als afgezet tegen het aantal incidenten met vuurwapens, relatief laag is. De heer Dijkhoff gebruikt hiervoor de term 'gering.' De heer Dijkhoff geeft ook aan dat volgens het Nederlands Forensisch Instituut in de periode 2011-2015 gemiddeld iets meer dan 60 incidenten met luchtdrukwapens geregistreerd zijn. Van deze 60 incidenten per jaar zijn er gemiddeld dertien per jaar waarbij iemand door een luchtdrukkogel (in het jargon 'pellet' genoemd) geraakt is. In 2015 ging het bij 79 van de honderd incidenten met luchtdrukwapens om vernielingen, waaronder het schieten op huisdieren. Zoals de heer Dijkhoff aangeeft liggen deze waarden bij vuurwapens respectievelijk zes en elf keer hoger dan bij luchtdrukwapens. Bij het NFI zijn, sinds haar oprichting in 1999, twee incidenten bekend waarbij ooit een dodelijk slachtoffer viel door een luchtdrukwapen.

Ter vergelijking: in 2015 overleden zes vrouwen aan complicaties tijdens de bevalling³ en in de periode 2002-2006 overleden 362 mensen aan een bedrijfsongeval.⁴ Wij hebben in de cijfers die wij konden vinden geen enkele andere doodsoorzaak kunnen vinden die zo weinig slachtoffers veroorzaakte als incidenten met luchtdrukwapens.

3. Het onderzoek van het NFI: complicerende factoren en nuances

Verder stelt de heer Dijkhoff in zijn brief dat, om de huid te penetreren, een luchtdrukkogel (pellet) een minimale kinetische energie van 0,6 joule per vierkante millimeter moet hebben. Dit blijkt uit een onderzoek van het NFI.⁵ Hier verbindt de heer Dijkhoff echter direct de conclusie aan dat er dus vanaf dit energieniveau kans is op dodelijk letsel. Technisch gezien heeft de heer Dijkhoff hierin gelijk.

³ <https://www.volksgezondheidenzorg.info/onderwerp/sterfte-naar-doodsoorzaak/cijfers-context/huidige-situatie#node-sterfte-naar-hoofdgroepen-van-doodsoorzaken>

⁴ <http://www.sargasso.nl/wp-content/uploads/2007/07/doodgaan20022006.png>

⁵ <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/rapporten/2016/04/13/tk-bijlage-advies-van-de-werkgroep-advies-wet-wapens-en-munitie/tk-bijlage-advies-van-de-werkgroep-advies-wet-wapens-en-munitie.pdf>

Echter, wij denken dat elk redelijk denkend mens het met ons eens zal zijn wanneer wij stellen dat het feit dat een projectiel net genoeg bewegingsenergie heeft om de huid te doorboren, zeer waarschijnlijk betekent dat datzelfde projectiel geen dodelijk verwondingen zal kunnen veroorzaken. Ook heeft het NFI in haar onderzoek geen rekening gehouden met kleding, waar het ons redelijk lijkt om te veronderstellen dat de gemiddelde persoon kleding draagt op de plek waar hij of zij mogelijk geraakt zou worden door een pellet en dit dus wel degelijk meegerekend zou moeten zijn geweest.

Daarbij stelt de heer Dijkhoff geheel correct dat dit slechts een potentieel gevaar is. Dit gevaar doet zich derhalve alleen voor wanneer men met luchtdrukwapens op mensen schiet, wat uiteraard al strafbaar is. Om een vergelijking te maken: de maximumsnelheid in Nederland is 130 kilometer per uur. Toch limiteren wij auto's niet op die snelheid. Immers hebben wij het overschrijden van de maximumsnelheid al strafbaar gesteld, voor zover ik mij kan herinneren in de Wegenverkeerswet 1994. Hieruit leiden wij af dat een strafbepaling volgens de formele wetgever een voldoende afschrikwekkende werking zou moeten hebben om de hoeveelheid overtreders van de strafbepaling zo klein te maken dat het efficiënter is om slechts de overtreders van de strafbepaling te straffen dan het preventief onmogelijk te maken om de strafbepaling überhaupt te overtreden. Deze logica kan men ook toepassen op luchtschutters.

Dan is het nog zo dat het NFI geheel correct stelt dat, hoewel alle luchtdrukwapens die de grenswaarde overschreden PCP's (pre-charged pneumatics: luchtdrukwapens die hun eigen tank met lucht onder druk meedragen als voorstuwend medium) waren, dit niet betekent dat alle PCP's ook daadwerkelijk de grenswaarde overschreden. Ook merkt het NFI op dat er nog wel krachtigere PCP's bestaan dan degene die de grenswaarde overschreden, en dat deze luchtdrukwapens ook de mondingenergie van de zwakste vuurwapens overscheden. Dit klopt. Echter, hierbij moet de noot gemaakt worden dat deze luchtdrukwapens allereerst bijzonder duur zijn. Zij zullen gemakkelijk meerdere honderden tot niet duizenden Euro's kosten, zonder de bijkomende kosten van een persluchtfles, richtkijker, trekker slot, koffer, pellets en andere accessoires mee te tellen. Vooral goede richtkijkers lopen tot in de duizenden euro's qua prijs.

Het is dus aannemelijk dat er een beperkt aantal mensen bestaat dat deze wapens bezit. Dan is het nog zo dat deze wapens slechts enkele schoten kunnen afvuren met de hoeveelheid perslucht die de ingebouwde tank van het luchtdrukwapen bevat. Ook is het herladen meestal langzaam en moet bij de meeste luchtdrukwapens het wapen na elk schot opnieuw geladen worden. Als men meer schoten per druktank wil afvuren, dan schiet men over het algemeen 'aan de fles.' Dit betekent dat er een zware persluchtfles met lucht onder hoge druk direct verbonden is met de buks, wat de bewegingsvrijheid van het luchtdrukwapen aanmerkelijk limiteert.

Al met al lijkt het ons meer dan aannemelijk dat een zware luchtbuks geen 'gelegenheidswapen' is. Men koopt niet in een vlaag van verstandverbijstering een duizenden Euro's kostend luchtdrukwapen waarmee men na elk schot moet herladen en een zware persluchtfles (die periodiek gekeurd moet worden) met zich mee moet dragen. In een dergelijk geval zal men veel sneller het eerst beschikbare object dat als wapen kan dienen grijpen. Bijvoorbeeld een stoel, een glazen fles of een keukenmes. Dan is het ook nog zo dat de zwaardere luchtdrukwapens over het algemeen een groter kaliber gebruiken, wat weer betekent dat de kinetische energie van de pellet bij het raken van het doel verspreid wordt over een groter oppervlakte. Dit heeft als effect dat het aantal joules per vierkante millimeter lager wordt, en zo weer, ondanks het feit dat het om een even krachtig luchtdrukwapen gaat, onder de grenswaarde voor penetratie van de huid kan komen.

4. Een wethistorisch perspectief

De heer Dijkhoff geeft in zijn brief aan dat voor 1997 luchtdrukwapens met een mondingenergie van meer dan 7,5 joule onder categorie III van artikel 2 van de Wet Wapens en Munitie vielen. Zoals uit de brief en uit het onderzoek van het NFI blijkt viel dit verbod in de praktijk niet te handhaven. Dit kwam destijds doordat de politie geen apparatuur had om de hoeveelheid mondingenergie te testen.

Onze vraag zou dan ook zijn wat er hedendaags anders is aan deze situatie. De politie zou de beschikking moeten hebben over chronometers (apparaten die de snelheid van het projectiel meten) en zeer nauwkeurige weegschalen om de kinetische energie van het projectiel vast te stellen; uiteindelijk geeft namelijk de massa vermenigvuldigd met de snelheid de bewegingsenergie van het projectiel.

Echter, dan is het de vraag welk projectiel de politie pleegt te gebruiken tijdens deze test. Het is namelijk zo dat een zwaarder projectiel bij een gelijk kaliber initieel minder snel vliegt dan een lichter projectiel, maar over de afstand van enkele tientallen meters meer van zijn bewegingsenergie behoudt. De politie zou in dat geval dus, afhankelijk van op welk punt er gemeten wordt, verschillende resultaten kunnen krijgen.

Dan is het ook nog zo dat veel PCP's een aanpasbare hoeveelheid lucht kunnen leveren per schot. Gaan PCP's getest worden op de hoogste of de laagste instelling? Daarbij hebben sommige PCP's interne regulators die de luchtdruk per schot gelijk houden, maar anderen weer niet. Dit zorgt ervoor dat sommige PCP's een hele consistente snelheid hebben tussen schoten door, maar dat anderen naarmate de luchtdruktank leegraakt een lagere schotsnelheid en dus minder mondingenergie hebben. Dan is er nog het feit dat verschillende soorten pellets, zelfs van hetzelfde kaliber, gewicht en op dezelfde snelheid, een verschillende hoeveelheid joules per vierkante millimeter zullen afleveren. Immers wordt bij een pellet met een scherpe punt de bewegingsenergie verspreid over een kleiner oppervlak dan bij een zogezegde 'diabolo,' die een platte neus heeft. Dan zijn er nog de 'hollow points,' 'round noses,' en nog een aantal andere types pellets.

Het punt in deze is dat er in het voorstel van de heer Dijkhoff geen duidelijkheid bestaat over de testmethode die men wil gaan gebruiken bij het vaststellen van de hoeveelheid mondingenergie en dat er voor vele in de realiteit bestaande situaties geen enkele regeling is opgenomen of zelfs maar is voorgesteld. De handhaving van deze wet is dus zeer lastig zo niet onmogelijk, wat men in 1997 ook ondervond; de wetgever heeft toen de mondingenergielimiet in zijn geheel afgeschaft en luchtdrukwapens ondergebracht in categorie IV van artikel twee van de Wet Wapens en Munitie. Het rapport van het NFI geeft aan dat deze huidige kaders wél handhaafbaar zijn.

5. Handhaving

Dan stelt de heer Dijkhoff het volgende: " Bovendien zal het voor de politie in veel gevallen direct duidelijk zijn dat voor een aangetroffen luchtdrukwapen geen verlof nodig is doordat het onmogelijk is om een hogere schotkracht dan 80 Joule te bereiken met een pomp- of zuigersysteem. Dit ondervangt deels het probleem met het vaststellen van de schotkracht van een luchtdrukwapen door de politie, wat een belangrijke reden was om in 1997 de grens van 7,5 Joule te schrappen. In geval van twijfel zal het nodig zijn om een wapen in beslag te nemen voor nader onderzoek."

Dit is ongenueanceerd, zo niet onjuist. Zoals het NFI ook aangeeft in haar rapport is het wel zo dat alle luchtdrukwapens die de grenswaarde doorbraken PCP's waren (en dat er geen gas- of veerdrukwapens bestaan die een mondingenergie van 80 joule of hoger hebben,) maar dat er ook PCP's zijn die de grenswaarde *niet* doorbreken. De heer Dijkhoff stelt hier de zaken simpeler voor dan dat ze zijn. De heer Dijkhoff stelt dat de politie simpelweg slechts hoeft te kijken naar wat voor een type luchtdrukwapen het gaat: als het een PCP is, dan gaat de heer Dijkhoff ervan uit dat het luchtdrukwapen boven de 80 joule zit, en dat, in gevallen van twijfel, de politie het luchtdrukwapen simpelweg in beslag kan nemen om het nader te onderzoeken. Dan stuiten we echter weer op de feiten dat niet alle PCP's een mondingenergie van boven de 80 joule hebben, en dat er geen protocol opgesteld is wat gevolgd moet worden bij het testen van de mondingenergie van een luchtdrukwapen door de politie. Om nog maar niet te spreken van het feit dat het politieapparaat nu al overbelast is en dringend meer middelen en mankracht nodig heeft, en door dit voorstel nog zwaarder belast zou worden. Deze feiten zouden kunnen leiden tot willekeur en rechtsonzekerheid.

6. Het advies van de Werkgroep

Om de heer Dijkhoff te citeren: “ In het kader van mijn onderzoek naar luchtdrukwapens heb ik ook de Werkgroep Advies Wet wapens en munitie gevraagd om advies uit te brengen over eventuele regulering. Deze werkgroep is ingesteld door de Minister van Veiligheid en Justitie met als doel om gevraagd en ongevraagd te adviseren over wapenkwesties [...] **In het advies wordt onder andere gewezen op de complexe en vrijwel niet uitvoerbare handhaafbaarheid van energiewaarden van luchtdrukwapens zoals dat voor de wijziging van de Wwm in 1997 aan de orde was. Daarnaast stelt de Werkgroep dat niet is gebleken van een toename van veiligheidsincidenten met luchtdrukwapens. Voorts wordt gewezen op het Nationaal Dreigingsbeeld 2012, waarin onder andere is opgenomen dat binnen het criminele circuit meer belangstelling is voor kwalitatief betere vuurwapens. Volgens de Werkgroep kan daarmee de belangstelling van criminelen voor zware luchtdrukwapens als niet aannemelijk worden beschouwd.** Dit leidt tot het advies om geen normering voor energiewaarden in te voeren voor luchtdrukwapens, de huidige categorie-indeling te handhaven en geen afzonderlijke vergunningplicht voor luchtdrukwapens in te voeren. Voorts wordt geadviseerd om binnen de EU de verschillen in de normstelling aan te kaarten, zodat binnen EU verband gekomen kan worden tot een meer eensluidende normstelling.”

Onder andere op dit advies baseert de heer Dijkhoff uiteindelijk een deel van zijn conclusie, namelijk dat de normen voor ‘gevaarlijke’ luchtdrukwapens op zijn best vaag zijn, dat bezitters van luchtdrukwapens deze doorgaans op de juiste wijze gebruiken en dat de wettelijke kaders goed handhaafbaar zijn. De heer Dijkhoff ziet dus zelf ook al een aantal van de potentiële problemen die wij hier aan de kaak stellen.

7. Conclusie van de heer Dijkhoff

Toch komt de heer Dijkhoff tot de conclusie dat het wenselijk is een grenswaarde in te stellen voor de mondingenergie van luchtdrukwapens. Als eerste argument geeft hij hiervoor dat dit recht doet aan het feit dat er wel degelijk zware luchtdrukwapens verkrijgbaar zijn. Dit is dan ook waar, echter is er nu juist gebleken uit het onderzoek van het NFI dat er zeer zelden daadwerkelijk incidenten plaatsvinden met luchtdrukwapens. Ook moet opgemerkt worden dat het NFI niet weergeeft met *welk type* luchtdrukwapens deze incidenten gepleegd zijn. **Het is dus helemaal niet zeker dat er überhaupt een verband zit tussen zware luchtdrukwapens en incidenten met luchtdrukwapens, en daarmee dus ook niet dat nieuwe regelgeving het aantal incidenten zal doen verminderen.** Sterker nog, de meeste incidenten met luchtdrukwapens gebeuren met lichte luchtdrukwapens. Het begrenzen van de mondingenergie van luchtdrukwapens zal daar zeer waarschijnlijk niets aan veranderen.

Als tweede argument voert de heer Dijkhoff aan dat het vaststellen van deze wetswijziging kan bijdragen aan het in stand houden van de situatie zoals hij nu is, namelijk de situatie waarin er zeer weinig incidenten plaatsvinden. Wij zien persoonlijk niet hoe verandering aanbrengen aan een situatie onder dezelfde omstandigheden die situatie in stand kan houden.

Dan voegt de heer Dijkhoff terecht toe dat mensen die nu een zwaar luchtdrukwapen bezitten, zich aangetrokken zullen voelen om over te stappen op een vuurwapen. Immers, als ze toch het verlof moeten aanvragen, wordt de drempel voor de overstap richting een vuurwapen kleiner. Dan voegt de heer Dijkhoff nog toe dat naar verwachting slechts enkele tientallen eigenaren van luchtdrukwapens met deze nieuwe regelingen te maken zullen krijgen. Dit wordt verder niet onderbouwd en lijkt dus nergens op gebaseerd te zijn, zeker gezien het feit dat de heer Dijkhoff in zijn brief zélf aangeeft dat het onbekend is hoeveel luchtdrukwapens er zich in Nederland bevinden.

Afsluiting en een persoonlijk perspectief

Wij als luchtschutters houden ons, uit liefde voor onze hobby en sport, strikt aan de regels. Er is geen luchtschutter in Nederland die behoefte heeft aan meer wetgeving, of die zijn luchtdrukwapens en de reeds bestaande regels niet serieus neemt. Wij geloven dat wij voor de hele met luchtdruk (en met vuurwapens) schietende gemeenschap

spreken wanneer wij zeggen dat veiligheid onze eerste prioriteit is. Onze tweede prioriteit, of in elk geval die van mij persoonlijk, is om te kunnen ontspannen. Ik vind slechts weinig activiteiten meer ontspannend dan lekker de tuin in lopen met niets anders dan een luchtbuks, een blikje pellets en bijvoorbeeld wat walnoten om op te schieten. Sommige mensen schieten voor de sport en zullen dus het competitie-element waarderen, ik waardeer de ontspanning. Even lekker zitten in de tuin, tussen de bomen, en volledig ontspannen op wat walnoten of een oude appel schieten.

Als Tweede Kamerlid zult u weten wat het is om hard te werken. Als u dat weet, zult u ook weten hoe fijn het is om een hobby of activiteit te hebben die, wanneer u hem uitvoert, even alles naar de achtergrond laat verdwijnen. Dat is wat luchtdrukschieten voor velen van ons betekent. Wij vragen u om ons niet te beperken in deze prachtige hobby en sport.

Ons verzoek aan u

Al het voorgaande inachtnemend, zouden wij u respectvol willen verzoeken om, op het moment dat dit wetsvoorstel in de plenaire zitting behandeld wordt, een negatieve stem uit te brengen. Wij realiseren ons dat dit een groot verzoek is. Hetgeen dit verzoek legitimeert is echter niet onze belangen of wensen als stichting, maar de logica. De logica dicteert dat dit wetsvoorstel geen toegevoegde waarde lijkt te hebben, geen basis in de realiteit heeft maar wel een prachtige hobby voor veel mensen bederft en extra kosten en inspanning oplevert voor het toch al overbelaste politieapparaat, om nog maar niet te spreken van het feit dat een dergelijke poging als deze al eens eerder gedaan is en dat de wetgever daar op teruggekomen is. Dat is waarom wij u een dergelijk zwaarwegend verzoek durven te doen.

Wij horen graag van u.

Hoogachtend en hoopvol,